



השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

נצו"י - ראש השנה תשפ"ה • עלון מס' 148

השגחה שבועית

הסגולה שהרעישה את העולם

יש דברים שמדברים עליהם הרבה, ופתאום אתה קולט שזה זה. על זה דיברו הדיבורים הופכים לחלק מהמהות שלך. מספר לי יהודי: אני שומע הרבה על עניין ההודאה לקב"ה, כעל מין סגולה. אבל מאז האירוע האחרון, עלתה בי ההכרה שזה משהו הרבה יותר מהותי.

הקב"ה בדרך אותי בפרנסה בשפע, ואחד מהדברים האהובים עלי, זה לתת. בפרט לנצרכים חסרי כול. יום אחד מספר לי ידיד על משפחה במצוקה, שאין להם מקרה. ביררתי על מקרה טוב, משהו שהייתי קונה לעצמי, וביצעתי הזמנה.

אני מודיע בשמחה למשפחה שהמקרה בדרך אליהם, מסביר למשלוחן לאן בדיוק להגיע, ומחכה לשמוע מהמקבלים על השמחה שלהם.

מחכה ומחכה, והטלפון אכן מגיע, אבל מלא בטענות: למה רק מקרר? ביקשנו גם מקפאי, למה אתה לא יכול לתת לנו עם כל הלב? למה רק חצי דבר?

הורדתי את הטלפון, ופשוט נפלתי לתוך הכיסא. חשבתי שמדבר טוב - מגיע טוב, ובטוח שהקב"ה רוצה ללמד אותי כאן משהו. ואז תפסתי, רגע! לא ככה אני מתנהג עם אבי שבשמיים? הקב"ה מביא לי שפע, משפחה, פרנסה, בריאות, ופתאום כשמשוהו חסר לי, אני מיד מגיע בתביעה: אבא תן לי, חסר לי. למה אני לא עוצר להגיד תודה מכל הלב, על כל מה שהקב"ה נתן ונותן לי כל הזמן?

יהודי מסיים ואומר: כאן נפלה בי ההכרה, שזאת לא סגולה, זאת מציאות. פשוט צריך להודות.

המהר"ל אומר בפרשת בראשית (ב, ה), שהקב"ה לא עושה טובה למי שלא מכיר בטובה, ובלשונו: אסור לעשות טובה לאיש שאין מכיר בטובה.

בשנה שעברה התפרסמה הסגולה הנפלאה של המקובל האלוקי רבי דוד שרידו (המובאת בספר 'מועדי רגלי' שבסוף ספר 'נפש יוסף' עמוד ג), שמעיד שמי שעושה זאת, "מעביר הקב"ה כרוח ואומה, גביתי מאדם זה כל החובות ומחול על חטאותיו, וידוע דאית ז' מרומים, ונוטל הקב"ה נשמת זה האדם ממש, ומקריבה על גבי זה ואומה, הרי הוא טהור וקייבלתי כל חובותיו כפליים בכל חטאותיו".

על מה הרעש הגדול הזה? מה עשה אותו אדם? פשוט מאוד, בערב ראש השנה הוא קרא בפרשת "והיה כי תבוא", מתחילה עד "והגר אשר בקרבך" (פסוקים א' - י"א).

ועל זה הוא מובטח, שהקב"ה העביר את כל חטאותיו. על מה הרעש? - כשאדם קורא ומתבונן באחד עשר הפסוקים הראשונים של כי תבוא, הוא מתמלא בהכרת הטוב על השנה הקודמת, והוא שמח ב'טוב' שהקב"ה הביא לו. כמו שהתורה מסיימת "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוך ולביתך". הוא שמח בטוב ובחסדים שהקב"ה נתן לו בשנה הקודמת, ואז אומר הקב"ה: "הרי הוא טהור וקייבלתי כל חובותיו כפליים בכל חטאותיו".

שנוכה לשנה טובה ומתוקה!
כתיבה וחתומה טובה!
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

כל מזונותיו קצובין - חוץ מתשר"י

תורה, שבת, ראש חודש ויום טוב. לענין הוצאות הרגילות, יש להיזהר ולשים לב שלא להוציא יותר מדי, כי אם ירבה בהוצאה, ימצא את עצמו ללא תקציב. אבל, לגבי הוצאות תשר"י יש כלל אחר לגמרי. זה בכלל לא נכלל בתקציב השנתי. זה מעבר! זה סעיף מיוחד, זו תוספת תקציב. וכל המוסיף - מוסיפים לו.

הריטב"א מחדש לנו, שכל הוצאות אלו לא דווקא, אלא, הוא הדין בכל הוצאות של דבר מצוה. דהיינו, כל מה שאדם עושה בשביל מצוה, יהיה סמוך ובטוח שה' ישלם לו את זה! (מובא בשיטה מקובצת למסכת ביצה דף טז.)

כאן נדרשות הבחנה אמיתית ואמונה חזקה. ההבחנה היא - האם זו מצוה? לפעמים אנשים רוצים ליהנות מהחיים, ומצליחים למצוא מצוה להתלות בה, אך לפעמים הצורך הוא אמיתי, והמצוה היא אכן גדולה וחשובה. עלינו להיות אמיתיים ולדעת את אשר לפנינו. ברגע שהבנו שיש כאן מצוה לקיים, כגון כיבוד הורים, שמירת העיניים או הכנסת כלה - גם אם החתן או הכלה הם הילדים שלנו - ועוד ועוד, נוציא את ההוצאה בשמחה, כי הרי יש לנו ערב נאמן, שעליו הפסוק מעיד: "לי הכסף ולי הזהב, נאום ה'" (חגי ב).

הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע, סגורם של ישראל, אמר פעם: אם יחסו את התפילות של היהודים, מה יצא? כסף. כל כך מבקשים פרנסה ברווח, כל כך רוצים רוגע, שלווה ונחת. אבל אם יחסו את הכסף, מה יצא? מצוות ומעשים טובים! בשביל זה יהודים צריכים פרנסה ברווח, בשביל להגדיל את שמו יתברך בעולם ולעשות לו נחת רוח, לבנות בתים נאמנים בישראל.

יהי רצון שנוכה לשנה טובה ומתוקה, עם פרנסה ברווח, ברכות והצלחות, מתוך בריאות הגוף והנפש. שנוכה להיכתב ולהיחתם לחיים טובים ולשלום, אמן.

(מתוך שיעור 242 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר 02-3011904.)

בקשו רחמים מרובים עבור האברך ר' יצחק בן פנחס הי"ו בנו של הרב דוד קלצקין שליט"א
קו לחלוקת שני פרקי תהילים: 077-4822963

הסימן הפותח את הלכות שבת בשולחן ערוך הוא סימן רמ"ב, שכולו אומר בטחון בה. סימן זה עוסק בכבוד השבת: "אפילו מי שצריך לאחרים, אם יש לו מעט משלו, צריך לזרז עצמו לכבד את השבת".

נעמוד על הגדר של מידת הבטחון ביחס להוצאות שבת ויום טוב: אין זו הדרך לא לעשות כלום, לחכות לישועה ולומר "ה' הטוב יזמין לי". זה לא נקרא בטחון, זאת היא עצלות. הרי יש להזדרז ולכבד את השבת, לעשות מעשה, לפעול, לקנות ולהכין, כפי שנהגו גדולי ישראל במשך כל הדורות. רק מי שעשה את השתדלותו - השתדלות של מצוה, הוא זה שיכול גם לחכות לישועה.

יהודי שמזדרז ורוצה לענג את השבת, אלא שנראה לו שאין לו מספיק כסף, לגביו מדובר כאן. מה יעשה אותו יהודי? הרי כל מה שקשור לעונג שבת, עולה כסף. ייתכן גם שיש לו כסף, אבל הוא צריך אותו לכל מיני מטרות נוספות, מלבד כבוד השבת.

האם יצמצם בעונג שבת, או לא? גביא כאן את דברי המשנה ברורה, אולם לפני כן, חשוב לדעת שכאשר ניגשים למעשה צריך להתייעץ ולשאול חכם כיצד לנהוג. ההרגשים של אמונה ובטחון הם מידות שבפנימיות הנפש, ויש להבחין בין זרנות והתנהלות של מי שאינו רואה את הנולד, לבין בטחון שמגיע עם אחריות והבנת המצב לאשורו.

לענין כבוד השבת יש הלכות ברורות. זהו המקום היחיד שבו מובא בהלכה באופן גלוי, שיש לבטוח בה'. ההלכה היא, שאם אין לו - צריך ללוות, כדי שלא לבטל מצוות עונג שבת. בשביל הלוואה כזאת יש ערב נאמן, בורא עולם בעצמו אומר "בניי, לוו עלי, והאמינו בי ואני פורע" (ביצה טז). אתם לווים בשבילי, ואני נאמן להחזיר לכם.

יש לדייק, שכדי שהערב יעשה את שלו, צריכים אמונה חזקה. הב"ח כתב, שאם יכול להשיג ממי ללוות - צריך ללוות, ויבטח בה יתברך שיעזור לו לשלם. בענין זה, זוהי הפעם היחידה שהחפץ חיים מביא הלכה למעשה במשנה ברורה, להשתמש במידת הבטחון.

בהלכה זו מביא הח"ח את דברי חז"ל מהבבלי והירושלמי: מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה חוץ מתשר"י - הוצאות תלמוד

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארח ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

חשיבות האמונה לחוסן הבית היהודי

הדרכה והכוונה מעשית מפיהם של גדולי ישראל שליטי"א

הרה"צ רבי בנימין פינקל שליטי"א

היסוד הראשון שצריך להחזיר בילדים

הנס הגדול ביותר בהיסטוריה של עם ישראל

עם ישראל הינו עם מלומד בניסים. במרוצת הדורות, החל מיציאת מצרים ועד לימינו אנו ממש - חווה עם ישראל אינספור ניסים וגילויי אהבה מעל לדרך הטבע. עשר מכות במצרים, קריעת ים סוף, מלחמות סיחון ועוג, כיבוש ארץ ישראל, וכן הלאה בלי גבול, בלי שיעור ובלי סוף לאורך כל ההיסטוריה.

אולם היעב"ץ, רבי יעקב עמדין, כותב שהנס הכי גדול בקורות דברי ימי עם ישראל, יותר מכל הניסים הנזכרים שהתרחשו עמנו, הוא עצם העובדה שעם ישראל חי והתורה קיימת. כל קיומו של עם הנצח, שעבר כל כך הרבה צרות ורדיפות, כל כך הרבה הצקות וניסיונות גדיעה - הוא לכשעצמו נס בלתי יאומן.

והנס הזה מיוסד על דבר אחד: העברת המסורה מאב לבנו, מבנו לבנו, מרב לתלמידו, ומתלמידו לתלמידו... וכך הלאה לאורך כל הדורות. לולא העברה רצופה זו - לא היה המשך לתורה חלילה.

ודברי אשר שמתי בפיו לא ימוש מפיו ומפי זרעך, ומפי זרע זרעך... - עם ישראל קיים וחי ופורח אך ורק על בסיס המסירה מדור לדור.

את היסוד הזה אנו מוצאים בפסוק (דברים פרק ד פסוק ט) 'רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך והודעתם לבניך ולבני בניך.'

הזיכרון והשמירה מבוססים ומושתתים על 'הודעתם לבניך ולבני בניך'. כי רק אודות לך עם ישראל חי.

קניין משיכה או קניין חזקה?

רבי נטע פריינד זצ"ל, שהיה מקורב מאוד למרן החזון איש בנערותו, תיאר בפניי שכאשר שוחח פעם עם מרן החזון איש זצוק"ל על ענייני חינוך שאל בתוך הדברים כיצד ניתן ללמד את הצעירים שיחיו גם הם בשמחה כל ימיהם. והשיב לו מרן החזון איש בלשונו האופיינית: תמיד קניין משיכה עדיף על קניין חזקה; אם חפצים להקנות לתלמידים דבר מה, תמיד הדרך הבטוחה והטובה ביותר היא דרך משיכה, כלומר למשוך את לבם בכל מיני מתיקה ואהבה לאמת, למקור החיות של האדם ולהכרה האמיתית מה תפקידו בעולמו, אך לא בחזקה ובהכרח, שזו אינה הצורה הטבעית והראויה.

וכמעשהו בעניין שמחה כך גם באמונה - היסוד הראשון שצריך להחזיר בילדים, כפי שכותב הרמב"ם בפירושו המשניות (ברכות פ"ט) שעיקר מה שצריך לחנך הוא לאמונה וביטחון - הדרך התועלתית ביותר היא למשוך את הילדים בעבותות של אהבה לחיות בצל האמונה והביטחון.

כה, ורק כה, נוכל לזכות לראות בנים ובני בנים חכמים ונבונים, אוהבי ה', יראי אלוקים, אנשי אמת, זרע קודש, בה' דבקים.

טוב לפגוש חברים במכולת

ילד סיפר סיפור נחמד: היום בבוקר אמא ביקשה ממני ללכת למכולת. לא כל כך התחשק לי ללכת לקנות דברים: בבוקר אני אוהב להתרווח בנחת עם כוס שוקו וכמה עוגיות. אבל עכשיו הבנתי שזה לא הזמן, אמא זקוקה לעזרתי, ומוכרחים שיהיה לחם בבית.

אמרתי לעצמי: זה כיבוד אם! כשאני הולך למכולת אני מקיים מצוות כיבוד הורים. המחשבה הזאת נתנה לי כוח, ומיד שאלתי את אמא מה בדיוק צריך לקנות, ויצאתי מהבית.

במכולת אני מוצא חבר מהכיתה, לבוש בחולצה לבנה. "עענקי!" הוא קורא לעברי, "שכחת מה יש היום בחיידר?" נדהמתי. באמת שכחתי שהיום יש מעמד של סיום המבצע 'מידות ומעשים', וקיבלנו הודעה להגיע בחולצה לבנה! איזו השגחה פרטית שהלכתי למכולת! אם לא הייתי עוזר לאמא, הייתי מגיע לכיתה בחולצה משובצת של יום חול, והבושות היו גדולות...

בזכות מידות ומעשים - לכבד הורים ולעזור בבית - הגעתי בחולצה לבנה לסיום של מבצע 'מידות ומעשים'.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 133.)

עשר בשביל שתעשר

אני מתגורר בשכונה שמתפתחת כל הזמן. אנו מתפללים בקרוון, וכבר בונים בית מדרש של קבע. לשם כך הוקמה עמותה לקרן הבניין, וחברי הקהילה תורמים בהוראת קבע לקרן. אף אני נמנית עם הציבור לדבר מצוה, ואני תורם לקרן הבניין מדי חודש בחודשו.

יום אחד ניגש אליי הגבאי ואומר: "בגלל עניינים טכניים, הוחלט לשנות את שם העמותה של קרן הבניין. תעשה טובה ותתקשר לבנק, תבקש לשנות את שם העמותה של קרן הבניין, כדי שהתרומה שלך תמשיך לעבור אלינו".

באופן כללי אני נוהג לעשות טובות בשמחה, אבל כאן התעצלתי, ואחר כך שכחתי. בחשבונות הבנק לא בדקתי, ולא חשבתי שיש שינוי כלשהו עם התרומות שלי לבית המדרש. מי שהזכיר לי זאת, היה בן אדם שאני בקושי מכיר: השוכר שלי. יש לי דירה באחת מערי הארץ, ואני משכיר אותה למשפחה שמתגוררת שם כבר כמה שנים. פעמיים כבר העליתי את מחיר השכירות, וההעלאה התקבלה בהבנה. הם היו משלמים בזמן, וכולם היו מרוצים.

פתאום לאחרונה, התחילו להישמע מהם זמירות חדשות. השוכר הגיע עם כל מיני תלונות, וביקש שיתקנו לו כל מיני נזקים שנגרמו לאחרונה. הוא גם אמר שהוא מתכנן לעבור דירה. חשבתי, מה פשר השינוי? אולי אני צריך לבדוק מה קורה עם המעשרות שלי? בדקתי את חשבון הבנק, ואז גיליתי שכבר כמה חודשים לא יורד כסף לקרן הבניין, כי לא שיניתי את שם העמותה. הסכום של הצדקה לקרן, היה נמוך יותר מכל ההוצאות סביב הדירה המושכרת. לא הרווחתי כלום מכך שהסכום של הצדקה 'נחסך', רק הפסדתי.

מיד שיניתי את שם העמותה, הצדקה חזרה להיגבות, והשוכרים נרגעו. כשיהודי נותן, הוא חוסך מעצמו הרבה עוגמת נפש.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 134.)

מה שאתה עושה - לעצמך אתה עושה

בערבו של יום חמישי, אני יושב וסועד את ליבי בארוחת ערב. רק התחלתי, ומישהו דופק בדלת. זה נשמע כמו ילד שהחליט שאני צריך לפתוח לו. לילדים יש תכונה שיש הרבה מה ללמוד ממנה: הם יכולים לדפוק הרבה זמן ולא להתייאש. בסופו של דבר עמדה לנוקש עקשנותו, וניגשתי לפתוח לו את הדלת.

"אמא שלי שואלת אם יש לכם להלוות לנו חמישים שקל", אמר הילד של השכנים.

אני מכיר את המשפחה הזאת. הרבה פעמים הם צריכים סכום לזמן קצר ממש, ובחפץ לב אני מוכן להלוות להם. ניגשתי למדף המתאים בארון, כדי להוציא מתוך מעטפה מסוימת חמישים שקלים, אבל היא לא הייתה שם. הסתכלתי במדף מעל ומתחת, פתחתי ארון נוסף, משמשי בכיס החליפה, ו...אפס. אין מעטפה.

"אני לא מוצא כסף", התנצלתי בפני הילד, "סליחה, אין לי עכשיו".

הוא הלך, ואני מקווה שהם הסתדרו איכשהו. עכשיו התברר שהבעיה שלי הרבה יותר גדולה מהבעיה של הילד. הוא, חסרים לו רק חמישים שקלים, ואילו לי חסרה מעטפה שיש בה גם כסף וגם מסמכים חשובים מאוד. לא משהו שאפשר

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת 'ההשגחה פרטית' לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות **02-6313-742**
או בקו השגחה פרטית **02.30.11.300** | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי | חשבונו 57390056
שילוח בדואר | ת.ד. 5475 ירושלים
בעמדות נדרים פלוס | ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה במוקד הפצה

פ. בת ל, רפואת הגוף והנפש בכל רמ"ח וסו"ה
שמעון בן לאה לשנה טובה כתיבה וחתומה טובה וכל
הישועות
בעילום שם לזרע של קיימא בקרוב ממש

לזכות החתן חיים מרדכי בן אסתר פערל והכלה נעמי
בת מלכה לבני עדי עד דורות ישרים ומבורכים ויזנו
לבנות בית נאמן בישראל

ולזכות משה בן מלכה לזיווג הגון בקרוב ממש

המקובל הצדיק רבי דוד אבוחצירא שליט"א

זוכה לבנים צדיקים

המתהלך באמונה זוכה לבנים צדיקים

אמונה זו היא הערבה לחינוך הבנים, כמאמר דוד המלך עצמו 'בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך', 'זראה בנים לבניך', שכאשר מתהלך האדם כזית רענן באמונתו, בניו הם בבחינת 'שתילי זיתים', שבהם מברך ירא ה', כנאמר שם 'הנה כי כן יברך גבר ירא ה'', שכאשר מתהלך באמונתו מלמד את בניו דרך חיים, כיצד לקבל כל דבר האם בעולם בתמימות ובאמונה, שכל מאי דעביד רחמנא לטב עביד גם כשנראה להפך, ומחזיר בהם כי 'אל אדון על כל המעשים' והוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ובכך חיים הם בצילו של מקום בתורה ויראת שמים. ובפירושו של רש"י נמצא מפרש בדברי דוד 'ואני כזית רענן' וגו', ואלו דבריו: 'ואני הנרדף עתה בידך, אהיה כזית רענן' בבנים ובבני בנים בבית הקדוש ברוך הוא.

תפילה שנזכה לאמונה בה'

כדי שנוכל לבוא למדת האמונה צריך לסיוע מן השמים לזכות בה, ועל זה תהיה תמיד תפלת האדם שיעורו ה' יתברך לתת בו מבטחו בכל תהלוכותיו בעולם, כמו שאמר דוד המלך ע"ה 'ה' רועי לא אחסר', ופירש הרה"ק רבי מרדכי מנעשכז ע"ה הכוונה שביקש דוד המלך ע"ה שלא תחסר לו ידיעה זו כי ה' הוא רועי, וכעין זה פירש הרה"ק מלינסק ע"ה אביו של הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ ע"ה, שהיה דוד המלך מתפלל שתמיד לא תחסר לו אמונה זו שה' הוא הרועה אותנו מעודו, וזהו 'ה' רועי' היינו הידיעה הזאת לעולם 'לא אחסר', שלא תחסר ממנו האמונה בה' יתברך הרועה ומנהיג את האדם בכל דבריו.

קנין האמונה מתוך יגיעה

האמונה בה' אינה באה לאדם בקלות, ונצרך יגיעה רבה כדי לקבע את האמונה בקרבו, ורק מתוך יגיעה ומאמץ זוכים להחזיק באמונה, וזהו שאמר חז"ל 'יגעתי ומצאתי תאמינ', כי רק המתיעגע זוכה לבוא אל האמונה, אבל 'לא יגעתי ומצאתי' - אל תאמינ', כי אין האמונה דבר של מה בכך לזכות בו בלי יגיעה מרובה. ועל מציאה זו הבאה מתוך יגיעה נאמר באברהם אבינו ע"ה 'ומצאת את לבבו נאמן לפניך', שמתוך יגיעתו של אברהם אבי המאמינים בה' נמצא לבבו נאמן לפני ה' יתברך, וכמו שהכתוב מעיד עליו 'והאמינ בה' ויחשבה לו צדקה'.

האמונה הרי היא כעסק שמתיעגע בו ונותן כל חושי וכווחותיו להצלחתו

וכך נרמז בשאלה ששואלים כל אדם בבואו לעולם העליון 'נשאת ונתת באמונה, ולכאורה הרי לא כל אדם עסקיו במשא ומתן, וכי אדם שאינו עוסק במסחר כלום לא יישאל 'נשאת ונתת באמונה'. אלא ששואלים כל אדם האם עסק והתייעגע במידת האמונה כמו יגיעם של הסוחרים במשא ומתן, כי אין האמונה נרכשת בלב האדם אם אינו שם כל משאו ומתנו כדרך הסוחרים המניחים כל חפצם ומוחם בעסקיהם ('דברי מנחם' מהרה"ק מרימנוב). הדבר משול לכוס מים המצויה במקום קר, שאם יסיח האדם דעתו מן המים הרי במהרה יקפאו המים ויהפכו לקרח, כך גם ענין האמונה, במעט הסח הדעת עלול להתקרר מאמונתו ולאבד אותה.

הדרך הטובה ביותר להכניס את אור האמונה הביתה, היא באמצעות מנוי למגזין השגחה פרטית

לאבד. התפללתי לה', נתתי צדקה, וניסיתי לשחזר את מסלולה של המעטפה, איפה הנחתי אותה בפעם האחרונה ומה עשו עמה, עד שהגעתי למסקנה שיש סבירות גבוהה מאוד שהיא פשוט הושלכה לפח האשפה.

יצאתי לכיוון הפחים הירוקים שבחניית הבניין, אלא שאז ראיתי כיתה של ילדי חידר שמגיעה לאזור. הרגשתי שאלו בושות גדולות, לחטט בפחים מול עיניהם המשתאות, ולא ידעתי מה לעשות. באותו רגע זימן לי הקב"ה שכן שבדיקו יצא מהבניין. סיפרתי לו על מבוכתי, והוא אמר לי, "בוא נעשה את זה ביחד. בשניים הבושות מתחלקות..."

בלית ברירה, עשינו את זה. אני מכיר את הפחים שלי, ומיד סיננתי מה שלא קשור אליי. בסופה של חוויה לא מומלצת, מצאתי את המעטפה ובה כל הכסף והמסמכים. הכול חזר אליי, ברוך ה'!

זאת הייתה סייעתא דשמיא מיוחדת, שהפעם הקודמת שבה פינו את הפחים הייתה ביום שני בתחילת השבוע, והפעם השנייה שבה הגיעו לרוקן את האזור הייתה... רבע שעה אחרי ששלפתי משם את המעטפה היקרה!

ולחסד הזה משמייים זכיתי, בזכות שקמתי לפתוח את הדלת לילד שדפק על פתחי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 135.)

האופנוע חזר

את הסיפור הזה אני מתחיל מהסוף:

לחבר שלי יש בן שלא החזיק מעמד בשיבה. הוא מצא את עצמו בחוץ, עם כל מה שזה אומר, וקנה לו אופנוע ששווי שלושים וארבעה אלף ש"ח. איכשהו הוא הצליח להרוויח סכום נכבד, כך שביום שהסיפור אירע, הייתה לו בתא המטען של האופנוע מעטפה שמנה, ובה שלוש מאות אלף שקלים.

הוא החנה את האופנוע היכן שהוא, וכשחזר לשם, גילה שהילד איבנו. סליחה, הילד נעלם כבר מזמן... עכשיו גם האופנוע שלו נעלם. הילד, שהוא בעצם כבר בחור גדול, דאג. זאת הייתה אבדה גדולה מאוד, גם האופנוע עצמו, וגם הכסף. הוא ידע שהוא חייב למצוא את האופנוע. בתחילה הוא חשב שהעניין יסתדר במהירות, כי ידע שעל גבי האופנוע מורכב איתורן - זהו שבב שעל ידו ניתן לזהות היכן האופנוע נמצא. אך משעבר קצת זמן והאופנוע נעלם מבלי שיקבל עליו שום הודעה, הוא נלחץ.

זה עבר זמן רב, והנה הוא מקבל טלפון מהמטרה: "האופנוע שלך חוסם כאן חניה פרטית, ואם אתה לא מגיע הרגע, אנחנו נותנים לך דו"ח".

הם חשבו שהם מאיימים, אך למעשה הייתה זו הבשורה הטובה שהבחור חיכה לה. הוא רץ למקום, וכשהגיע התברר לו שהגנבים המתוחכמים יודעים מה זה איתורן. רגע לפני שנסעו עם האופנוע, הם נטרלו את האיתורן, ותכננו להיעלם יחד איתו.

עברו כמה דקות מרגע הגניבה, והנה הם רואים כמה רכבים של משטרה. הגנבים נלחצו, הניחו את האופנוע בחניה פרטית, ותכננו לבוא לקחתו כעבור זמן. האופנוע הפריע לרכב לצאת, וכך התקשר בעל הרכב החונה למשטרה, והציל את האופנוע.

זה היה מרגש. האבדה הגדולה חזרה אליו בשלמותה. כל הכסף חיכה לו בפנים. "אתה רואה?" אמר לו חבר שלי, אבא של הבחור, "תראה איך ה' עזר לך! תן לו איזו הכרת טובה. אתה יודע? במסגרת ארגון החסד שאני מנהל, דיברה איתי אלמנה לפני שבוע, שאין לה כסף לפרנסת ילדיה. מה דעתך להכיר טובה לקב"ה, ולתת לה סכום נכבד לצדקה?".

הבן, שהיה נרגש מהחסד העצום שעשה עימו ה', הוציא שבעים אלף שקל ונתן אותם לאלמנה.

"הרבה דרכים למקום לקרב את בניו", שח לי אביו של הבחור. "הבן שלי הבין שה' מדבר אליו, והוא נתן צדקה בסכום גדול, עם כל הלב. אני בטוח שזכות הצדקה תעמוד לו, והוא עוד ישוב בתשובה שלמה".

ולמה אני אומר שהסיפור שלי מתחיל מהסוף? כי כך אני רואה את הדברים: מעשה באלמנה, שהייתה זקוקה בדחיפות לשבעים אלף ש"ח. מה עשה ה'? לקח את הכסף מבעל האופנוע, והחזיר לו אותו בו ביום. בכך נתן לו להבין, שהעובדה שיש לו כסף אינה מובנת מאליה. בחזרת האבדה אליו הוא הרגיש שהוא קיבל מתנה, ומרוב התרגשות הוא הכיר טובה לבורא העולם, ונתן לאלמנה כל מה שהיא הייתה צריכה!

מדברים, איך ה' מגלגל סיבות ואופנועים בצורה כה מופלאה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 136.)

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

כבר שנים רבות אני קורא את העיתונים שלכם, קורא ומתחזק. לאחרונה התחלתי גם להקשיב לכו. מקשיב ונפעם. אני מרגיש שהחברתי למקור אנרגיה שנותן כוח לכל היום. למרבה הפלא, בדיוק אחרי כעלושה שבועות מאז התחלתי להאזין לכו, נצרכתי לעבור טיפולים רפואיים. אין זו הפעם הראשונה שעלי לעבור טיפולים אלו, ותקופת הטיפולים מוסרת לי כימים קשים ממש. מלבד הקושי של הטיפולים, יש הרבה קשיים סביבתיים: הסעה שמאומה, המתנה לרופא, הוצאה כספית גדולה ועוד ועוד. ימים אלו עיברים עלי ועל כל בני ביתי כפי מתן, רגז וצער. והנה עתה, אחרי שהתחלתי להתחבר לכו, התחלתי להרגיש מחובר לקב"ה כגמול עלי אמן, כל הקשיים נעלמו, הסל נפלא, יש רק אור, הקב"ה מנהל אותי והניי בידי. מעולם לא הבנתי מה שאנשים אומרים, שהקו שניה להם את החיים, ועכשיו הבנתי זאת.

אן פני מרים הרוח מס' 136

מפיצים אמונה ורואים ישועות

אחרי שירדתי מהאוטובוס, התברר לי שהשארתי שם את המצלמה. מדובר במצלמה מקצועית בשווי של אלפי שקלים. הימים הבאים היו מוקדשים למטע של חיפושים: נסעתי למסוף האוטובוסים, חיפשתי את האוטובוס ואת הנהג, ומצאתי אותם, אך לא את המצלמה. נברתי בחוד האבודות, ואין זכר למצלמה. החלטתי לתרום סכום נכבד להפצת האמונה. לא סימתי לנבר, ומתקשרים אליי מחוד האבודות, לברור לי שהמצלמה שלי הגיעה לשם.

הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א

למען תספר באוזני בן

מה מתרחש כשאנחנו מספרים אמונה לילדינו

כל יהודי ויהודי, כשהוא מתיישב מול השולחן בליל ראשון של יום טוב פסח, לבוש בקיטל צחור, מוכן ומזומן לערוך את הסדר, עומדת מול עיניו המצוה של 'למען תספר באוזני בן ובן בןך את אשר התעללתי במצרים'.

גדולי וצדיקי הדורות הרחיבו רבות בגודל העניין שבמצוות סיפור יציאת מצרים והשרשת האמונה בקרב הילדים בליל הקדוש, אולם למעשה, כשם שמצוה עלינו לזכור את יציאת מצרים בכל יום ויום מימי חיינו - כך גם מצוות סיפור יציאת מצרים נוגעת לכל ימות השנה. החיוב להנחיל ולהחזיר את האמונה בלב צאצאינו הוא חיוב תמידי ורצוף.

על מאמר חז"ל 'כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח' - כתב החתם סופר דברים נוראים (דרשות, ח"ב רנב. לשבה"ג שנת תקצ"ד ד"ה הא לחמא), וז"ל: "כי מובטחים אנחנו אפילו בגלות החיל, בשעה שאנחנו יושבים לספר יציאת מצרים לבנינו, להשריש לבותם ביראת ה', אזי שפע אלוך עלינו כמו בצאתינו ממצרים", עכ"ל.

דבריו של מרן החתם סופר נכתבו אמנם בנוגע לליל הסדר, אך כאמור מצוות זכירת יציאת מצרים נוגעת לכל ימות השנה, ומכאן למדנו שכאשר אנו 'יושבים לספר יציאת מצרים לבנינו - אזי שפע אלוך עלינו כמו בצאתנו ממצרים'. אין נפקא מינה והבדל מתי שאנו עושים זאת. תמיד, בכל מצב, כאשר אנו יושבים לספר לבנינו - אזי שפע אלוך עלינו. והדברים מחזקים ומחייבים.

ואם הלב לא שם?

אמנם לא תמיד קל לספר אמונה. לא תמיד הלב מסכים ולא תמיד המוח פנוי. אך כאשר מדברים אמונה, ומדברים עוז, ומדברים עוד - אט אט ארובות הלב נפתחות. וכפי שהמליצו צדיקים: האמנתי - כי אדבר. כאשר מדברים אמונה זוכים להאמין בפועל.

ה'ישמח ישראל' (אות נז) פירש באופן זה את מאמר חז"ל (פסחים קטז). הנאמר בהגדה של פסח 'מתחיל בגנות ומסיים בשבח', שאף אם כאשר התחיל היהודי לספר ביציאת מצרים היה במצב של 'גנות', מצב של 'ריחוק מקום' מסיפור יציאת מצרים, מכל מקום על ידי הסיפור מתעלה הוא עצמו להיות משובח. והיינו שעל ידי עצם הסיפור ייצא ממצב של ריחוק וישתבח מצבו בגשמיות וברוחניות.

כך הוא גם מבאר את הנאמר 'וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח', שה'מספר' עצמו נעשה משובח ומשתנה למעלות. התנא מבטיח לנו, שאף שנתחיל בגנות עכ"ז על ידי הסיפור נתעלה וניעשה משובח.

מסכת של אבות

הרי לנו איפה החשיבות הגדולה של סיפור והחדרת אמונה, לא בליל הסדר גרידא, אלא אף בכל ימות השנה.

אולם עלינו לזכור כי השרשת אמונה בילדינו אינה יכולה להגיע לפני שהחדרנו אותה בעצמותינו שלנו. בלתי אפשרי לומר לילד 'תאמין' - אם אינו רואה זאת בעיניו על בשרנו ועל התנהגותנו.

ידוע מאמרם של צדיקים מדוע אין מכוונה מסכת אבות מסכת 'מידות'? הרי כל תוכן המסכת וכל המדובר בה הינם בעניין מידות טובות שעל האדם לקנות ולרכוש. והשיבו כי מידות ניתן להקנות רק באמצעות 'אבות', דהיינו שהאבא עצמו יתנהג בהתאם לנאמר במסכת ויהווה דוגמא ומופת לילדיו.

לאורך כל המסכת חוזרות על עצמן המילים 'הוא היה אומר'. כי 'הוא היה' - הדוגמא האישית - 'אומר'. הדוגמא האישית אומרת ומשפיעה יותר מכל דבר אחר.

ונאמר אמר. שנזכה.

הכול הולך לך

הסיפור שלי אירע באחד מהימים הפקוקים בארץ ישראל. זה היה יום שמן הסתם היו הרבה אנשים שראו בו השגחה פרטית מיוחדת, וגילו איך הפקק היה הדבר הכי טוב שקרה להם, או איך למרות הפקק הם הצליחו להגיע לאן שהם רצו. אשתף אתכם בסיפור ההשגחה הפרטית שלי:

מדי יום אני זוכה למסור שני שיעורים, כל אחד במקום אחר. בדרך כלל אני נוסע עם נהג מונית קבוע למקום השיעור הראשון, שמתחיל בשעה חמישה לשמונה ומסתיים בשעה חמישה לתשע, ומיד אחר כך נכנס שוב לאותה מונית, וממשיך לבית הכנסת בו מתקיים השיעור השני, שגם הזמנים שלו מדויקים.

לקראת היום הזה שאני מספר עליו, הודיעו לי שלמחרת לא יתקיים השיעור השני. "יש לנו אירוע", הסביר לי הגבאי של בית הכנסת, "והשיעור לא יוכל להתקיים".

סברתי וקיבלתי. הזמנתי את הנהג לשיעור הראשון בלבד. הדרך הייתה פקוקה והתארכה מעבר למצופה, כך שהגעתי לשיעור בשעה שמונה ושתי דקות. איחור של שבע דקות תמימות.

התנצלתי קלות והתחלתי ללמד. שומעי השיעור היו קשובים ומרותקים, והודיתי לה' ששם בפי את המילים הנכונות. היה לי ויכוח פנימי: מצד אחד - עליי להשלים את הדקות שהחסרתי, ולהאריך במסירת השיעור, ומצד שני - איך אעכב את הנהג? לא התעכבתי יותר מדי במשא ומתן בין שני הקולות. התפללתי לה' שיעזור לי לצאת ידי חובת כולם, ועשיתי את שלי - למסור שיעור מלא של שעה.

בשלב מסוים הופיע הנהג בפתח בית הכנסת. זה היה סימן ברור שעליי לסיים ולהצטרף אליו לנסיעה. מבט קל בשעון הראה לי שהוא צודק בהחלט: השעה תשע וחמישה, עשר דקות מאוחר יותר מהזמן הקבוע שלנו. סיימתי ויצאתי לכיוון המונית. מילות ההתנצלות שלי היו כבר מוכנות על לשוני, אבל הנהג הקדים אותי ואמר, "תראה אילו טיפוסים מסתובבים פה... היה פה נהג שעייב אותי עם המכונית שלו, ובמשך עשר דקות לא יכולתי לצאת מהכנייה!"

אמרתי לו בצחוק, "הוא היה שליח שלי. אני אמרתי לו לעכב אותך, כדי שאוכל להתעכב בשיעור...". הוא צחק ונהנה, אולם מיד דייקתי ואמרתי, "הוא היה השליח של ה', כדי שאשלים את הדקות שהחסרתי מתחילת השיעור".

ועכשיו תראו כמה חסדים טמונים בסיפור הזה: העיכוב של השיעור אירע בדיוק ביום שהשיעור השני התבטל; משמיימים השלימו לי את הדקות שהחסרתי בתחילת השיעור, בלי שאשים לב לכך; ובכל אותן עשר דקות שהנהג התעכב בחנייה, הייתי אני עסוק בתוך בית המדרש, לא חוויתי את ההמתנה המעצבנת, וברגע שנכנסתי למונית, יכולנו לנסוע מיד.

באותו יום אירע שינוי נוסף ובצדו התערורת קטנה. בכל יום אני אומר לנהג, "אתה לא צריך לבוא איתי עד לבית הכנסת. תחנה במרחק שני רחובות משם, ואני אלך ברגל. כך לא תסתבך בפקקים". הנהג אכן לוקח את ההצעה שלי, ושנינו מרוויחים.

הפעם, המקום שבו הנהג חונה בדרך כלל היה חסום, ולכן הוא לקח אותי עד סמוך לבית הכנסת ממש. "היום הכול הולך לך", הפטיר הנהג, ומשפט זה שימח אותי מאוד. חשבתי, שאכן כן. הקב"ה מוביל אותי בהשגחה פרטית גלויה ומרגשת בכל דקה ופסיעה!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון -

עכשיו יותר מתמיד מביאים את האמונה הביתה
חותמים היום מנוי למגזין השגחה פרטית

הרגע האחרון

למבצע חצי מחיר לקראת השנה החדשה!!!

לקראת תחילת שנת הלימודים החדשה ובכדי שנוכל בס"ד לחזק את הילדים ואת כל בני הבית באמונה ובטחון

המצטרפים כעת יקבלו בעזהשי"ת גם את חבילת המגזין המורחבת שיחולק למנויים בחודש תשרי הבעל"ט

כתבות מרתקות
ראיונות מחכימים
סיפורים בהמשכים
מדורים לכל גיל

מגזין תשרי יכלול גם:

מוסף סיפורים
משחק מתנה



מבצע למצטרפים החודש **9** ש"ל לחודש לחודשים הראשונים

הבטיחו לעצמכם ולבני ביתכם חיים נינוחים ושמחים. על ידי המגזין המורחב של 'השגחה פרטית' המחזיר בס"ד אמונה וביטחון שלווה ורוגע לכל בני המשפחה!

להצטרפות למנויים בחצי מחיר, חייגו כעת:

***6176** (שלוחה 3)

או בעמדות 'נדרים פלוס' על שם 'מגזין השגחה פרטית'

בתוך הקופסה של העיתונים

הבן שלי רצה מאוד שנעשה מנוי למגזין 'השגחה פרטית'. הוא שמע שהחברים שלו מדברים על פליטים מאיזו אונייה שהגיעה לאיטליה, ועל הסיפורים שמופיעים בקומיקס הפנימי ובשאר מדורי הילדים. ילד אחד הביא לכיתה יצירה של קופסה מיוחדת, שאחותו יצרה לפי המדור של היצירה, ובקיצור, נהיה בכיתה שלו 'מצב' סביב המגזין, בפרט כשהמלמד שלו סיפר שהוא קרא שם, ואמר לילדים שאם כבר קוראים משהו מעניין, עדיף שזה יהיה דבר שמחזק את האמונה.

הבנתי שמדובר במשהו שמושך מאוד את הילדים, וזה די הרתיע אותי. בימינו יש כל מיני דברים שלא ידעו אבותינו, שמושכים את הילדים, ישמרנו ה' לאן, ואני חושש מאוד מכל דבר חדש.

אמרתי לבן שלי, "תביא לי מגזין מאחד החברים, כדי שאוכל לראות אותו ולהחליט אם לעשות מנוי".

הבן שלי התחיל לעבוד בלהביא לי את המגזין... הוא דיבר עם שכנים, וביקש מחבר. האחד שחן, והשני דווקא רצה להביא, אבל הוא סיפר שהחוברת נקרעה. כך נמשך העניין לאורך זמן. בבין הזמנים שכרנו דירה לשבת קודש. קיבלנו מבעלי הדירה רשות לשחק במשחקים שלהם ולקרוא בעיתוניהם, והנה, מה אנחנו מגלים? בתוך הקופסה של העיתונים, נמצא מגזין 'השגחה פרטית'!

הבן שלי היה מאושר, ולא רק הוא. הוא התעמק בזה כל השבת, כשהאחים והאחיות מעיינים גם כן במדורים השונים. אני עשיתי כפי שהבטחתי, בדקתי וחקרתי את החוברת מהעמוד הראשון ועד האחרון. תכננתי לבדוק את התוכן בשבילו, אבל גיליתי שיש שם דברים שמעניינים גם אותי. בסופו של דבר, ביום ראשון התקשרתי לעשות מנוי.

אני חושב שזו פתיחה נפלאה לשנה חדשה. כך אנחנו מגיעים לראש השנה עם ההצגה הברורה: אנחנו רוצים להמליך את ה' עלינו בכל הזמנים, מתוך אמונה בהשגחה פרטית!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת

לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' (138).

השלוחה לשמיעת הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

***6176 שלוחה 2 ואחר כך 9**

לשמוח שהוא מלכנו

"זכרון תרועה" - זכרון תרועת מלך, בה יגילו במלכם, כאמרו "הרנינו לאלוקים עוזנו, הריעו" (תהלים פ"א, ב'), זה מפני היותו יושב אז על כיסא דין כמו שבא בקבלה, כאמרו "תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו, כי חוק לישראל הוא, משפט לאלוקי יעקב" (שם שם ד'). וראוי לנו לשמוח אז יותר על שהוא מלכנו, שיטה כלפי חסד, ויזכה אותנו בשפטו אותנו, כאמרו "כי ה' שופטנו, ה' מחוקקנו, ה' מלכנו, הוא וישעונו" (ישעיהו ל"ג, כ"ב).
(ספרנו, ויקרא כג, כד)

יודעים שהקב"ה עושה להם נס

אי זו אומה יש בכל האומות כאומה הישראלית הזאת, שיודעת אופיה [מנהגיו ודיניו] של אלוקיה. בנוהג שבעולם, אדם היודע שיש לו דין, מחמת פחד הדין לובש בגדים שחורים ומתעטף [ומכסה את עצמו] שחורים ומגדיל זקנו ואין חותך ציפורניו, שאינו יודע הדין דינו יוצא אם יוצא חייב בדינו או זכאי בדינו. אבל עם ישראל אינו נוהגים כן, אלא ביום הדין ראש השנה לובשים בגדים לבנים ומתעטפין לבנים ומגלחים זקנם ומחתכין ציפורניהם, ואוכלין ושותין ושמים, משום שהם יודעין שהקב"ה עושה להם ניסים ומוציא את דינם לכף זכות וקורע להם את גזר דינם.

(תלמוד ירושלמי מסכת ראש השנה פ"א ה"ג, מובא בטור א"ח סימן תקפ"א תקפ"ב)

שיבטח בה' שיהיה נפקד לחיים

הצירוף הו"י"ה שבחודש תשרי הוא הו"י"ה, ואין והיה אלא לשון שמחה, וזה מרמז שהגם שראש השנה הוא יומא דדינא, ומי לא יחדד אז מאימת יום הדין, כי אז נפקד כל אחד ואחד מי לחיים ומי למוות, ונופל אימה ורעדה על האדם, שלא יפקד חס ושלום הן לבחינת מיתה ברוחניות, שיהיה בבחינת בחייתם נקראים מתים, שלא יהיה ביכולתו לדבק עצמו באלוקים חיים שזה הוא עיקר החיות, והן לבחינת מיתה בגשמיות רחמנא לצלן. ויכול האדם חלילה וחלילה ליפול למרה שחורה ועצבות, שיהיה היראה שלו בעצבות חס ושלום, ולכן על זה מורה הצירוף "והיה" שבחודש תשרי, שהוא לשון שמחה, שעם כל זה צריך להיות היראה והחרדה בשמחה, בבחינת "וגילו ברעדה", שיבטח בהשם יתברך שיהיה נפקד לחיים, הן בחיות הרוחניות והן בחיות הגשמיות.

(מגן אברהם להרה"ק מטריסק, פירשת כי תבוא)

כלל ישראל בטוח שיצא זכאי בדינו

ובזה ביאר [הסבא מקעלם] מה שיש להבין בהא דאיתא בספרים, שבראש השנה צריך להיות בשמחה כי בטוח שיצא זכאי בדין, והתמיהה רבה: והיאך שייך בטחון ושמחה? והרי לאור מעשי האדם, עומד הוא בסכנה רבה, וכמעט ואין תקווה לאדם לזכות בדין. ותירך הסבא ז"ל, דכלל ישראל בכללותו בטוח הוא שיצא זכאי בדין, וכל הסכנה הוא במשפט כל יחיד ויחיד.

(אור יחזקאל דף לו)

בבטחון הופך את גזר דינו לטובה

הנה הטעם [על] מה שכתוב בש"ס ובשולחן ערוך "לאכול דברים טובים ומתוקים", אין הכוונה דרך תפילה, דאין מקום לתפילה בשעת אכילה, רק זה הווי לבטחון ואמונה, כי מראה שהוא מאמין ובוטח שכן יהיה. ובפרט לפי מה שכתבתי בדרושים (לפרשת תבא שנת תר"יב), דבראש השנה יהיה אדם משמח ואומר "כל מה שעשה הוא יתברך הווי לטובה", ובוזה יהיה נהפך באמת לטובה. ולכן מהאי טעמא נראה שיהיה אדם רגיל לומר בראש השנה אחרי תפילת שחרית "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד וגם זו לטובה", ולכן מהאי טעמא תיקנו לאכול מאכלים טובים ומתוקים ולומר עליהם כן, כדי שאם ח"ו נגזר להיפוך, יהיה נהפך על ידי אמירה זו לטובה.

(חכמת שלמה על שולחן ערוך א"ח סימן תקפ"א)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א ימים של עזרה וסיוע ממעל

עשרת ימי תשובה הם הימים הראשונים שאחרי כל הקבלות הטובות. זהו שלב המעשה, השלב שבו האדם צריך להוכיח שהוא עומד בקבלות שקיבל על עצמו. קיבלת על עצמך - עכשיו תעבור לשלב המעשה. ולא רק זאת: בימים כתיקונם, כשבן אדם מבחין בדלות מעשיו, גם אם הוא מקבל על עצמו ששוב לא ינהג כן - זה קשה מאוד לביצוע. שונה הדברים בימי התשובה, כשמקבלים עזר, כוח וסיוע ממעל, לצאת לדרך החדשה. זוהי הסיבה לכל ההידורים: קיבלת על עצמך דבר טוב? - גם אם בעבר כבר קיבלת עליך קבלות טובות ולא הלך לך לעמוד בהן, אל תחשוב ששוב לא תעמוד בהן. עכשיו, בימי התשובה, תנסה ותיווכח שאתה כן יכול לעמוד בכל הקבלות הטובות. אך תנאי יש בכל זה: צריך להחליט שאכן רוצים. אחרי ההחלטה, הביצוע יהיה קל מאוד. יעזרנו ה' שיקוימו בנו דברי הנביא יחזקאל: "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם... ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם". אמן.

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

מאות אלפי זכויות

בתרומה אחת!

דווקא עכשיו כשאתה כל כך זקוק לישועה

ובמיוחד עכשיו כשעם ישראל

צמאים לאמונה ובטחון...

תורמים להפצת אור האמונה וזוכים לישועות ורפואות



מצטרפים כעת למאות מפיצי עלוני השגחה פרטית, ברחבי הארץ והעולם

זוכים להיכלל בתפילת הישועות

על ציון בעל החובת הלבבות

חייג: 6176*

למיתחת מוקד הפצה חדש - שלוחה 2 לשותפות ביוני הרביעי - שלוחה 4 או בעמדות 'נדרים מלוס' בבני הכנסת